

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEE, NADIA

Bebe pentru șefu' / Nadia Lee ; trad. din lb. engleză de
Ioana Bena. - București : Lovestory, 2025
ISBN 978-630-6628-87-2

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Irina Tudor

DTP: Alexandra Tolocenco

Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

Baby for the Bosshole

Copyright © 2022 by Hyun J. Kyung

Cover Design © 2023 Frauke Spanuth, Croco Designs

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Lovestory, un
imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii LIBREX PUBLISHING

Copyright ©2025 Lovestory

Bebe
PENTRU ȘEFU'

NADIA LEE

*Traducere din limba engleză
de Ioana Bena*

Lovestory,
București 2025

Capitolul unu

Amy

Îi arăt eu lui.

E mottoul care mă scoate din pat în zorii unei zile de vineri, ca să ajung la lucru înainte de ora opt. Este și mottoul care reușește să mă facă să merg mai departe, deși dorm patru ore pe noapte de aproape trei luni.

Unii ar putea întreba: „Dar de ce nu-i spui ceva șefului tău?”

Mai degrabă aș sări din avion.

Probabil o să regret asta...

Cuvintele astea, abia murmurate, au ieșit din gura șefului meu înainte de a spune că am fost angajată. Probabil că nu știa că le-am auzit. Sau poate că știa și spera că-i voi refuza oferta și voi pleca în altă parte din mândrie.

Dar am acceptat jobul. Dacă ar fi vrut să-l refuz, nu ar fi trebuit să-mi ofere un salariu și o primă atât de mari, de care am nevoie cu disperare ca să-mi plătesc împrumutul pentru studiile la universitate.

Dar cuvintele alea mi-au rămas în minte. De fiecare dată când simt că vreau să încetinesc ritmul sau să iau o pauză, ele îmi apar în gând, ca un impuls electric și atunci muncesc și mai mult.

Nu sunt genul care renunță. Tata nu a crescut o violetă gingașă care se ofilește la fiecare critică sau îndoială. Lupt pentru ceea ce vreau și îi voi lăsa pe cei care mă critică sau se îndoiesc de mine să se înece în praful pe care-l ridic în urma mea.

Îi voi arăta nesuferitului meu șef, Emmett Lasker, că să mă angajeze a fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată înainte ca cei doi ani ai mei la firmă să se termine. Și are să mă implore să rămân când am să-mi dau demisia.

S-ar putea chiar să mă gândesc să rămân – pentru o fracțiune de secundă – dacă se oferă să-mi plătească împrumutul pentru facultate. Diploma mea de colegiu și MBA-ul m-au costat aproape jumătate de milion de dolari și, cum familia mea nu înoată în bani, cea mai mare parte a fost plătită cu împrumuturi. Tata s-a oferit să ia unele pe numele lui, dar l-am refuzat. A făcut deja foarte multe.

Oricum, chiar dacă primesc o astfel de ofertă de la Emmett, probabil că voi spune nu. Va fi nevoie de mai mult. Poate să-mi promită că-mi face rost de cabana aia frumoasă de pe o plajă din Florida unde ar vrea tata să se retragă la pensie. Chiar am de gând să-i cumpăr tatălui meu casa visurilor lui. Am făcut calculele și o să mi-o pot permite, dacă totul merge conform planului. Dar să o cumpere Emmett ar fi mult mai bine.

Și dacă se roagă de mine în genunchi?

Asta da, imagine! În realitate, egomaniacul ăla nu s-ar așeza în genunchi pentru nimeni. Dar ideea are o tentă sexuală fierbinte rău. Totul pentru că tipul arată ridicol de bine. De parcă Dumnezeu ar fi rămas în pană de o personalitate decentă când a ajuns la el, s-a simțit jenat pentru asta și a compensat peste măsură, dându-i o față superbă.

Totuși. Cu față sau fără față, fără o ofertă de neimaginat, răspunsul meu are să rămână un mare și gras nu.

La 7:45 sunt în hol, așteptând un lift care să mă ducă la birou. Șefulache vrea să finalizez până la ora două actualizarea modelului financiar de care avem nevoie pentru luni, iar eu mai am cam trei ore de lucru pe Excel.

Presupunând că pot să lucrez cu ceața asta din capul meu. Șocul cofeinei din cafeaua mea de dimineață se risipește ca un degetar de sare în Pacific. Am deja nevoie de un alt stimul.

După ce predau macheta, am o întâlnire interesantă – și secretă – la prânz. Sper să iasă bine, dat fiind că mă pregătesc pentru ea de cinci zile. Port chiar și ținuta mea cea mai tare, inclusiv o lenjerie nou-nouță și fină.

Odată terminate modelul și interviul, nu-mi mai rămâne nimic urgent de făcut – un adevărat miracol. Și dacă ziua continuă tot așa de miraculos, plănuiesc să mă duc acasă pe la cinci și să mai recuperez din somn. Aș ucide literalmente pentru opt ore bune!

Tata: Happy Friday, prințesă!

Zâmbesc la mesajul vesel. Tata îmi trimite câte unul cam de trei ori pe săptămână, dimineața. Uneori și mai mult, dacă are chef.

Apare și un selfie. Își face unul de fiecare dată când îmi trimite un mesaj, pentru că urăște să folosească emoticoanele ca să arate cum se simte.

„Ce înseamnă fețele alea galbene de desene animate? Nîmic! Sunt impersonale și fără suflet. Nu degeaba telefoanele au camere frontale.”

Și are dreptate. Îmi place să primesc selfie-urile lui de dimineață. Așa văd dacă e bine și dacă se descurcă în Vegas. Mă uit din nou la ecran. Niciun semn că l-ar durea spatele. Nici că noul ucenic pe care l-a luat la atelier l-ar scoate din minți. Doar un zâmbet larg și ochi albaștri sclipitori care se îngustează ușor de fiecare dată când zâmbeste. Chipul lui e brăzdat de riduri de răs, dovada unei vieți bine trăite.

Ar fi putut deveni amar și egoist după ce mama m-a aruncat în poala lui și s-au despărțit – o aventură care a dus, accidental, la un copil. Mama i-a explicat că n-o mai scotea la capăt cu un copil care nu se oprea din plâns și cu un bărbat care nu putea face mai mult pentru a-i oferi viața „bună” pe care o merita. Nu știu la ce se aștepta ea de la un copilaș de două luni sau de la un soldat de vreo 20 de ani și ceva, care făcea tot posibilul ca să întrețină o familie venită fără veste.

Dar m-a părăsit și s-au despărțit. Iar el a făcut tot posibilul ca să mă crească – a renunțat inclusiv la cariera sa militară – și să-mi arate cât de mult mă iubește.

Să-i trimit selfie-uri matinale de câteva ori pe săptămână? O mică, mică răsplată pentru tot ceea ce a făcut și sacrificat pentru mine.

Eu: Arăți grozav, tată! Uite-mă pe mine în dimineața asta!

Fac un selfie rapid, având grijă să zâmbesc fericită, ca să știe că sunt bine. Din fericire, lumina este bună și machiajul îmi ascunde cearcănele de nesomn. Primul lucru pe care l-am învățat când am început să lucrez în finanțe a fost cum să ascund cercelețele alea.

Drept bonus, un fundal cu logoul elegant al GrantEm Capital. Asta ar trebui să-l facă pe tata foarte fericit. E mândru că fetița lui, fără meditații sau cursuri de pregătire pentru testele standardizate, a obținut un SAT perfect și a devenit primul membru din familie care a mers la facultate. Și nu una oarecare, ci Harvard.

Muntele meu de tată, pe care nu l-am văzut niciodată vărșând o lacrimă până atunci, a plâns când am primit scrisoarea de acceptare și la absolvirea mea. A dat o petrecere când am început să lucrez la Goldman Sachs, apoi a mai plâns o dată când am obținut un MBA la Wharton. Și a țopăit de bucurie când i-am spus că o să lucrez pentru Emmett Lasker la GrantEm Capital în Los Angeles. Nu pentru că știe ce mare sculă este Emmett Lasker (căci nu știe), ci pentru că era încântat că am să fiu mai aproape de casă.

Trimit poza.

Tata: Deja la muncă? E abia 8.00.

Sunt aici ca să-i dovedesc lui Emmett Lasker că se înșeală. În plus, e al naibii de greu să lucrezi pentru el. Dar nu scriu asta. În schimb, trimit un răspuns care să nu-l îngrijoreze.

Eu: Am ajuns mai devreme ca să evit aglomerația. Traficul de dimineață din L.A. e criminal.

Tata: Asta înseamnă că poți pleca mai devreme? Ca să eviți orele de vârf?

Hahaha. E atât de drăguț că întreabă. Deși a fost fericit când mi-am început cariera în finanțe la Goldman, a fost supărat când a realizat câte ore voi lucra. Zicea că ar trebui să renunț și să mă duc undeva unde oamenii să mă prețuiască mai mult.

Așa că i-am explicat că, dacă aș pleca înainte de a atinge pragul de doi ani, aș fi etichetată drept o ratată, care nu e în

stare să reușească. Iar asta ar însemna că nu aș mai fi angajată niciodată în domeniul financiar. Este un lucru obișnuit în meseria asta și nu-mi pot permite să ard o punte către un întreg sector când habar nu am ce-mi rezervă viitorul. Dar simpla posibilitate de a fi etichetată drept cineva incapabil să rămână în cursă a fost suficientă ca să-l facă pe tatăl meu să spumege: „Cum îndrăznesc! Ai mai mult curaj decât oricare dintre golaniii ăia elitiști de pe Coasta de Est!” După care, nu s-a mai plâns de orele mele. În schimb, a trecut la „nimeni nu muncește la fel de mult ca tine”, pe tonul ăla dulce și încurajator al lui, care mă face întotdeauna, fără greș, să-mi doresc să fac mai mult.

Din păcate, blestematul ăsta de prag de doi ani se aplică și la GrantEm. De ce?

Prima de angajare.

GrantEm Capital mi-a oferit o primă de angajare mai mult decât dublu față de alte firme. O astfel de sumă vine la pachet cu o condiție: rămâi doi ani sau o dai înapoi, proporțional.

Ceea ce nu mi-a spus nimeni a fost că asta îi dădea practic lui Emmett Lasker mână liberă ca să-mi facă viața un iad pur și simplu pentru plăcerea lui sadică. Aproape fiecare model Excel și raport pe care îl predau trebuie refăcut. Aproape fiecare plan pentru seară sau weekend a trebuit schimbat sau anulat. Și somnul? Haha. E ceva de râs.

Dar eu strâng din dinți și mă chinui pentru că refuz să-i dau înapoi și cel mai mic cent. Nu după toate abuzurile pe care le-am suferit.

Încă opt săptămâni. Apoi am să scap de Emmett Lasker și de servitutea asta contractuală.

Eu: Sper că da.

Mă rog ca Emmett să nu-mi ceară să stau până târziu și să lucrez la modelul Excel pe care i-l prezint astăzi la două. Are un talent straniu de a găsi ceva de făcut pentru mine când mă pregătesc să plec acasă. Nu numai asta, dar se pare că fiecare sarcină pe care mi-o atribuie atât de târziu durează întotdeauna cel puțin trei ore.

Ticălosul.

Liftul scoate un clinchet; se deschid ușile.

Eu: Trebuie să plec. Te iubesc!

Adaug o mulțime de sărutări și inimi, apoi las telefonul și intru în cabina care mă așteaptă. În timp ce urcă, un alt mesaj îmi aterizează pe telefon. Mă uit la el cu un zâmbet. *Probabil că tata se gândește la un ultim lucru de spus.*

Dar buna mea dispoziție dispare.

Emmett: Care sunt mai frumoși? Cu diamante sau cu perle?

A atașat și două imagini. În prima sunt niște cercei-candelabru cu diamante care strălucesc ca niște stele pe un fundal de catifea bleumarin. Cea de-a doua arată niște cercei-picătură, cu patru perle fiecare; perlele de jos par să fie de mărimea unghiei de la degetul meu cel mare. Sfinte Sisoe!

Elegant și scump. Iubitei lui de luna asta i-ar plăcea ambele. I-am văzut poza, nu pentru că aș fi căutat-o, ci pentru că tata mi-a trimis-o acum câteva săptămâni, prin SMS: „*E șeful tău?*”

Fotografia îl arăta pe Emmett zâmbind; cu o roșcată frumoasă la braț, la cine știe ce gală. Tata a fost impresionat că Emmett apărea pe site-urile mondene, pentru că niciunul dintre șefii mei de la Goldman Sachs nu ajungea vreodată pe acele site-uri. Nu am avut curajul să îi spun că Emmett Lasker este văzut tot timpul cu diverse femei la brațul lui. Nu-i nevoie să spulber iluziile tatei.

Încerc să-mi aduc în minte o imagine mai clară a femeii, dar resimt lipsa de somn. În plus, ce contează? Diamantele și perlele sunt ambele clasice.

Eu: Amândouă perechile ar merge de minune.

Emmett: Asta nu e un răspuns. Am întrebat care sunt mai frumoși.

Da, și nu ți-am spus niciunul, pentru că amândoi sunt la fel de frumoși. Dar el n-are să se oprească până ce n-am să aleg o pereche. Și dacă o aleg pe cea care nu-i place, are să-mi ceară să-mi justific alegerea.

Pfff. De ce nu-și deranjează asistenta în locul meu? Marjorie e una dintre cel mai bine îmbrăcate femei din birou

și ar fi o mare pierdere să nu-i folosească talentul și nici ea n-ar fi supărată, pentru că îi place shoppingul. După ea, omenirea a creat civilizația special pentru shopping.

Când Emmett a început să-mi trimită mesaje cerând sfaturi despre bijuterii sau modă, cam la o lună după ce am început să lucrez la GrantEm, am întrebat-o pe ocolite pe Marjorie dacă făcea la fel cu ea. Poate că se folosea de mine pentru o a doua opinie.

Dar nu. Marjorie n-a fost niciodată consultată. Doar eu. Vai, ce specială mă simt, hahaha!

Când i-am cerut să nu mă mai întrebe, a spus că nu poate. Se pare că am gusturi excelente și vrea să-mi afle părerea.

Asta se întâmplă când un bărbat cu o judecată oribilă în materie de modă este cel care decide. Eu port haine business casual pe care le cumpăr de pe rafturile de reduceri. Accesoriile mele sunt făcute cu zirconiu cubic sau pietre semiprețioase ieftine. Scopul garderobei mele este de a fi funcțională și atractivă, dar cu un buget redus.

Deci, după ce că lucrez peste o sută de ore pe săptămână, trebuie să-l mai și ajut și pe Emmett să-și aleagă cadourile.

Abia aștept să trecă următoarele două luni.

Eu: Cu ce ocazie?

Emmett: Nicio ocazie. E doar ceva la care mă gândesc.

Îmi privesc telefonul cu coada ochiului. Șeful meu nu este genul care să facă lucrurile doar așa. Crede în eficiență și competență. Probabil că nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Îmi imaginez că ar putea fi un cadou de genul „Îmi pare rău, am dat-o în bară!”

Sau poate că face asta ca să mă enerveze suficient de tare încât să mă facă să-mi dau demisia acum, ca să poată recupera o parte din bonusul meu de semnare. Cine știe ce plutește în mintea lui diabolică

Eu: Diamante.

Trei... Doi... Unu...

Emmett: De ce?

Pfff! Întrebarea inevitabilă! E ca moartea și taxele. Ca Thanos.

Ar fi trebuit să aleg perlele alea blestamate. Dar acum nu mai pot da înapoi. Singura dată când am încercat, mi-a pus atât de multe întrebări, încât am simțit nevoia să creez o prezentare PowerPoint.

Eu: *Par mai scumpe. Vor însemna mai mult.*

Roșcata părea genul de femeie cu diamante.

Emmett: *Pare un motiv necugetat.*

Și superficial, adaug eu în tăcere.

Eu: *Lucrurile ieftine sunt ieftine pentru un motiv.*

Emmett: *Imaginează-ți că îți cheltuești propriii bani.*

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mi-aș cheltui propriii dolari, câștigați cu greu, pe asemenea lucruri. Aș face o plată suplimentară la împrumutul meu de student. Sau i-aș economisi pentru un avans la viitoarea casă a tatei din Florida.

Dar nu-i pot spune șefului meu că prefer să cheltuiesc banii pe lucruri practice și lipsite de orice romantism. În plus, iubitele lui probabil că nu sunt înglodate în datorii.

Eu: *Diamantele. Strălucesc mai mult.*

Emmett: *Deci sclipiciosul câștigă?*

Eu: *Da.*

Pot să plec acum? adaug eu în tăcere.

Emmett: *Mulțumesc. :)*

Iisuse, uită-te numai la smiley-ul ăla! E mai distructiv decât o bombă cu hidrogen.

Articolele despre șefii scoși drept din iad îi menționează întotdeauna pe cei care te muștră constant și nu îți mulțumesc niciodată. Este evident că autorii acestor articole nu l-au întâlnit niciodată pe Emmett Lasker. El își aruncă „mulțumirile” zâmbitoare în jur ca pe niște grenade de atac preventiv. Și asta chiar e ceva diabolic. Nu ai cum să te plângi de comportamentul său după un „mulțumesc” aparent atât de prietenos.

Este un șef al secolului al XXI-lea. Nu are nimic din chestia aia clasică cu urlatul patologic. Există prea mulți oameni cu telefoane mobile care îți înregistrează fiecare mișcare, nerăbdători să posteze comportamentul tău negativ pe rețelele sociale pentru a te face de rușine în public. Un șef ticălos modern se poate prefăca a fi un om decent, făcându-ți în același timp viața mizerabilă.

Și este *cel mai rău*. Nu poți depune o plângere la Resurse Umane pentru comportament sau limbaj abuziv. Dacă îți spune la patru și jumătate după-amiaza că trebuie să-ți refaci toată munca pentru că nu este mulțumit – nu contează că motivul pentru care este nemulțumit de produsul tău nu are niciun sens –, atunci tu ești cea care nu a fost la înălțimea așteptărilor, nu el. Dacă te sună la opt și jumătate seara, în timp ce ești la vreo întâlnire, cerându-ți să vii de urgență pentru că a decis că nu-i place o variabilă pe care ai folosit-o în ultimele tale proiecții financiare, acesta este încă un semn al eșecului tău.

Îmi arunc telefonul în geantă. Liftul se oprește la etajul meu, iar ușile se deschid ca fălcile unui monstru înfometat de suflete nevinovate.

Respirând adânc, mă îndrept spre biroul meu. *Prima la birou astăzi*. Când îmi pornesc laptopul, privirea îmi cade pe calendarul de pe desktop. Cinci cercuri roșii în jurul datei de astăzi. Cu o stea mare deasupra, un memento al întâlnirii mele foarte importante de la prânz cu Marion Blaire de la Blaire Group.

Inima îmi execută un mic dans ciudat și simt cum mă umplu de emoție. Blaire Group este un fond de capital privat bine cotate din Arlington, Virginia. În urmă cu o lună, le-am dat CV-ul meu câtorva recrutori pe care îi cunosc, cerându-le să fie discreți, iar ei au promis că aveau să se conformeze, știind că nu mi-ar fi făcut un bine dacă șeful meu ar fi aflat că eram în căutarea unui nou post. Într-o săptămână, Blaire Group m-a și contactat pentru un interviu pe Zoom. Ulterior, au vrut să mă trimită cu avionul în Virginia pentru interviul personal.

Mi-aș fi dorit să îmi pot lua liber, dar Emmett nu ar aproba asta niciodată, nu într-un termen atât de scurt. Aș putea oricând să-mi iau concediu medical, dar, luna trecută, un tip de la o altă